

Бібрські Вісті

Громада — великий чоловік.

І.Я. Франко

м. Бібрка, 21 травня, 2020 рік | випуск №205 (282)

Свято Героїв – день ушанування тих, хто поклав своє життя на вівтар Української Незалежності, хто боровся за нашу свободу. Цього дня ми згадуємо видатних діячів українського визвольного руху княжої та козацької доби, часів української революції та Другої світової війни, десятиліть національного спротиву ОУН-УПА та часів відродження української державності. Славну когорту мільйонів героїв, загиблих у різні часи за соборність

та волю України, вже у двадцять першому столітті поповнили Герої Небесної Сотні та тисячі наших земляків, які загинули за час неоголошеної війни на сході України. Обов'язок кожного з нас — завжди пам'ятати про Героїв, котрі віддали життя, захищаючи Україну.

Слава Україні! Героям слава!

23 ТРАВНЯ - ДЕНЬ ГЕРОІВ

Бібрський міський голова Роман Гринус

КОНКУРС «ПЕРВОЦВІТИ ПРОСЯТЬ ЗАХИСТУ»

Нещодавно у закладах освіти Бібрської міської ради у дистанційному форматі проведено конкурс «Первоцвіти просять захисту», який відбувся у рамках природоохоронної акції КЗ ЛОР «Львівський обласний центр еколого-натуралістичної творчості учнівської молоді» «Захистимо первоцвіти». Захід проводився з метою збереження та охорони ранньоквітучих рослин, формування у дітей відповідального ставлення до природи, активізації пізнавальної, творчої, просвітницької діяльності здобувачів освіти.

Конкурс проводився за номінаціями: презентація роботи з охорони первоцвітів; творча робота (вір, оповідання, вірш); малю-

нок; агітаційна листівка; плакат.

На розгляд журі надійшло 87 робіт із усіх закладів освіти Бібрської міської ради.

Переможцями конкурсу, за підсумками роботи журі, стали: Амброзевич Соломія, учениця 10-В класу Бібрського ОЗЗСО І-ІІІ ст. ім. Уляни Кравченко

(презентація); Гірняк Софія, учениця 10-Б класу Бібрського ОЗЗСО І-ІІІ ст. ім. Уляни Кравченко (творча робота); Пачковська Анастасія, учениця 1-А класу Бібрського ОЗЗСО І-ІІІ ст. ім. Уляни Кравченко, Онуфрейчук Тетяна, учениця 2 класу ЗЗСО І-ІІ ст. с. Стоки (малюнок), Ковальчук Надія, учениця 5-А класу Бібрського ОЗЗСО І-ІІІ ст. ім. Уляни Кравченко (плакат); Пуделко Ангеліна та Пуделко Карина, учениці 2 та 6 класу ЗЗСО І-ІІ ст. с. Стоки (агітаційна листівка).

Дякуємо всім педагогам, які долучилися до формування екологічних компетентностей та творчих здібностей своїх вихованців.

Оксана Тимчишин, відповідальна за методичний супровід предметів природничого циклу

МИ МАЄМО ЧИМ ЗДИВУВАТИ

Завершився конкурс «Ми маємо чим здивувати» (конкурс на краще представлення свого населеного пункту в межах Бібрської ОТГ). У конкурсі взяли участь мешканці з 13 населених пунктів. За підсумками онлайн-голосування визначено трьох переможців:

I місце - «Під'ярків» (101 вподобання), автори Олег Березюк та Марта Гурин;

II місце - «Підгородище - село під горою» (65 уподобань), автори Любов Панчиняк та Ганна Війтович;

III місце - «Романів: село, яке варто відвідати» (13 уподобань), автор Ярослав Іванишин;

Переможців просимо завітати до Бібрської міської ради 22 травня для вручення призів.

Голова конкурсної комісії Люся Сурмач

ХТО ДБАЄ, ТОЙ МАЄ

Нещодавно з Львівської ОДА Бібрська громада отримала приймну звістку: наша заявка на нові харчоблоки погоджена (заявку можна було подати лише для шкіл, у яких більше ніж 200 учнів). Тож плануємо до початку навчального року встановити у Бібрському ОЗЗСО І-ІІІ ст. ім. Уляни Кравченко нове кухонне обладнання.

Також для покращення інфраструктури громади та покращення обслуговування населення громади БМР подала три проектні заявки на конкурс ДФРР. А саме: на придбання рентген-апарата, на придбання комунальної техніки та на утеплення ДНЗ «Сонечко» у м. Бібрка.

Виконавчий комітет БМР

СЛАВА СТЕЦЬКО: ПОЧАТОК РЕВОЛЮЦІЙНОЇ РОБОТИ – БІБРСЬКИЙ СЛІД

(До 100-ї річниці з дня народження)

*«Я гостро відчувала, що українка. І що нас гноблять. У мені все збунтувалось»
Слава Стецько*

В епіграфі вжиті слова 18-річної дівчини, яка в умовах II Речі Посполитої, будучи ученицею польської гімназії у Тереховлі, діставала кару лінійкою по руках за українську мову, за те, що чулася українкою. Такі умови шовіністичної польської дійсності в міжвоєнний період 1919-1939 були об'єктивним чинником рекрутування не одного українця до лав революційного чину.

Мова йтиме про Ганну Євгенію Музику, дівчину із села Романівки, що на Тернопільщині, яка жила й виховувалася в селянській сім'ї великого села (станом на 1939 р його населення становило 2400 жителів), із своїми християнсько-національними традиціями, просвітницькою ідеологією (осередок «Просвіти» існував із 1902 року), громадськими товариствами «Лугу», «Союзу українок», «Рідної школи», кооперативами, які організували селян за принципом «Свій до свого по своє». В силу цього в селі панувала повага до освіти. Свідоміші селяни посилали своїх дітей продовжувати навчання в гімназіях та вищих школах (Романівка – мала Батьківщина всесвітньо відомого художника Бойчука Михайла та його брата Тимка). Зацікавленість селян бачити своїх дітей освіченими підтверджує і те, що батьки посилали до шкіл не тільки хлопців, але й дівчат. До таких належали родичі Ганни Євгенії Музики. Найближчою середньою школою до Романівки була гімназія у Тереховлі, правда, навчання в ній відбувалося в «мові ужендовой», тобто польській. Батьки Ганни змушені були піти проти своїх переконань, віддати дочку до цієї школи, дуже вже хотіли бачити свою дитину вченою. Будучи ученицею гімназії, вона сповна відчула на собі польський шовінізм із широко вживаними щодо українців фразами «пся крєв», «кабанє», «гайдамаки» тощо. У той же час серед гімназійної, та й молоді взагалі поза навчальним процесом, в українському містечку Тереховлі набували розмаху українські настрої. Поширюється підпільна українська преса («Сурма», наприклад), формується серед значних частин молодих людей прагнення до боротьби за національні ідеали, які не вдалося вибороти старшому поколінню. Ганна Музика, по-галицькому Музиківна, під впливом національних ідей Д.Донцова та реальної дійсності у

1938 році пов'язує свою долю з ОУН. 17 вересня 1939 року, в умовах Другої світової, союзник фюрера Адольфа Гітлера, «вождь усіх народів» тов. Йосиф Сталін дав команді допомогти «собрату» доклати Польщу. Червонозоряна робітничо-селянська перейшла Збруч і «взяла під захист» населення Західної України.

Розпочалась перша радянська західноукраїнських земель, яка означала насадження на окупованій чи то пак «визволеній» землях радянських стандартів у всіх сферах життя. Особливо активно більшовики взяли за шкільництво – у школах появились піонервожаті, комсомол, завданням яких було виховувати жовтенят, піонерів, комсомольців, які мали стати місцевою опорою режиму. На одних зборах, де йшла мова про комсомол, Ганна Музика відкрито виступила проти насадження чужої ідеології. Після цього вона змушена була залишити Тернопільщину. В силу певних обставин опинилася на Львівщині, у Бібрському районі (з 01.1940 р. на західноукраїнській окупованій території була запроваджена радянська система адміністрування: сільрада, район, область). У Тереховлі вихователькою в дитячому будинку (захоронці) працювала Розалія Горінець, черниця родом із Дев'ятників. Коли більшовики у 1939 році розв'язали захоронки, Розалія повернулася у село. Разом з нею до Дев'ятників збралась і Ганна Музика (Див. Василь Лаба Історія села Дев'ятники Львів, 1996, с.23). Вони були знайомі раніше. Таким чином 20-річна членкиня ОУН Анна Євгенія Музика (народилась вона 14 травня 1920 року) на якийсь час пов'язала своє життя з Бібреччиною. Тут вона почала вчителювати під чужим іменем в одному із сіл Бібрського району – Юшківцях, селі, яке розташовувалося за 16 км. на південь від райцентру. У зв'язку з тим, що радянська передбачала українізацію освіти, а українських педкадрів було дуже мало й зі Сходу ще не встигли завезти, Анні Музиці доручили вчителювати в початковій школі невеликого села (на початок XX століття в Юшківцях нараховувалося трохи більше ніж 400 осіб).

Більш національно свідоме сусіднє село Дев'ятники, яке було своєрідним центром усієї околиці (читальню «Просвіти» в селі було

започатковано у 1900 році, у звіті за 1902 рік читальня мала 105 членів, у бібліотеці було 108 книг - прим. авт.). Не останню роль у зростанні національної свідомості селян відіграв і той факт, що в Дев'ятниках мали свої маєтки графи Шептицькі. Певний період своїх юнацьких років разом із братами тут провів майбутній галицький митрополит Андрей Шептицький. З 1893 року маєтком володів Климент Шептицький, який 1911 року пішов у монастир. Останнім власником маєтку був Іван (Ян) Шептицький. (1939р. він був репресований – Т.Ш.). Допомога громаді з боку графів Шептицьких самим фактом існування була позитивним чинником щодо формування національно зорієнтованих, національно свідомих жителів села та околиць. Правда, деякі з управителів маєтків ставилися до просвітніх справ українців вороже.

Із приходом більшовиків школа в Дев'ятниках була сформована із таких учительських сил: Ольга Балук, директор, Ярослав Дякон та Іван Захарків – учителі. Два останніх були ще з польських часів членами ОУН. До них приєдналися і Анна – Євгенія Музиківна. Вона на час учителювання в Юшківцях виконувала також функції підреферента обласного проводу ОУН (р) з роботи в Українському Червоному хресті (псевдо «Тополя», пізніше «Муха»). До цієї групи молодих націоналістів належав і Дмитро Сусік. Група діяла нелегально, збирались найчастіше у Юшківцях, готувались до майбутньої німецько – радянської війни, про яку вже говорили вгolos. Сама Анна-Євгенія Музиківна згадувала в одному інтерв'ю про той період, уже в умовах незалежної України, небагатослівно: «Входила до партизанської групи. Після того, як німці прорвали кордон і рушили вперед, а більшовицька армія відступала, ми зайняли місто Бібрку 30 червня 1941 року» («Молода Галичина» 15 березня 2003р.) Того дня у Львові окрема похідна група ОУН (р) під проводом Ярослава Стецька проголосила «Акт відновлення самостійності України», емісари ОУН(р) роз'їхались по краю для організації подібних заходів на місцях. До Бібрки був відраджений Микола Лебідь, уродженець Бібреччини, завданням якого було поширення підтримки Акту в Бібрці та районі.

*Т.Шах, історик – краєзнавець, член
УВАН (Канада)*

Початок. Продовження у наступному числі.

НЕКРОПОЛЬ - МІСЦЕ ПАМ'ЯТІ І МОРАЛІ

Однією з ознак рівня цивілізованості суспільства є стосунок до померлих. Це відношення має продовження – форму поховання. В міру зростання цивілізованості погріб померлих набирав певної процедури, яка з часом ставала ритуалом. У стародавній Греції, яка була колискою європейської цивілізації, започаткували поховання померлих у певному місці. Як наслідок, в одній громаді залишилось місто (місце) живих і некрополь (-некрос (гр) мертвий, поліс - місто) – місто мертвих.

З появою християнства поховання померлих набувають нових форм і змісту відповідно до вчення Христа. В той час покійників хоронили біля церкви. Великий тлумачний словник української мови, що вийшов у Києві у видавництві «Перун» у 2001р., подає перше значення цвинтаря – «подвір'я і кладовище біля церкви» - , с 1359.

У Галичині мертвих хоронили біля церкви до кінця XVIII – поч.XIXст. Зміна місця поховання в нашому краї пов'язана із входженням її до складу Австрійської імперії у 1772р. На той час на троні держави була жінка – монарх Марія – Тереза. Вона, як її син Йосаф II, що перейняв монарший скіпетр, належали до «клубу» освіченого абсолютизму. Режим освіченого абсолютизму Йосифа II полягав у тому, що він ставив собі за мету піднести господарське життя, пропагував нові способи ведення хліборобства, провів соціальні реформи, дбав про освіту народу. Цю діяльність Йосифа II позитивно оцінював Іван Франко та М.Грушевський. Було багато зроблено для піднесення гігієни: збудовано нові шпиталі, збільшено число лікарів, впорядковано цвинтарі. Отож, власне Йосиф II з питань санітарної безпеки своїм патентом зобов'язав поступово ліквідувати поховання біля церков і організувати їх на віддалі від населених місць (на околицях). Так появилася у Львові відоме Личаківське кладовище.

Перше поховання на місці сьогодні існуючого кладовища в Бібрці започатковано на початку XIXст. Нині це північно-західна сторона старої частини цвинтаря.

Цвинтар – це не тільки місце вічного спочинку померлих, але й пам'ять роду, громади, нації, лице нині живущих. Кожного померлого приймає у своє лоно земля – матінка. Це місце стає святом для тих, які поховали рідного, мають людський і християнський обов'язок доглядати і охороняти це місце як фізично так і метафізично. Насамперед молитвою. Окрім індивідуальних могил, є ще і братські, де разом поховані люди, яких об'єднала рідна земля в силу споріднених обставин.

На Бібрському міському кладовищі є

декілька братських могил. Про одну із них піде ця розповідь. Поява цієї могили пов'язана із періодом боротьби українців Галичини за свою незалежну державу в 1918-1919рр.

Маленький екскурс в історію питання.

Бої за Львів у Львові під час польсько-української війни 1918-1919рр. українці програли і 22 листопада залишили Львів. Начальна команда Галицької армії спочатку зі Львова перебралась до Бережан, а 26 грудня місте її осідку стала Бібрка (тут вона перебувала до 19 січня 1919р.) (див. Михайло Омелянович Павлишко. Спогади українського командарма. Київ 2002, с.106). У Бібрці також знаходився штаб другого осадного корпусу, яким командував полковник Мирон Тарнавський (С.А. Макаруч Українська республіка Галичини Львів. Видавництво «Світ», 1997, с.119). Між фронтовими командирами корпусу і фронтовими частинами, які воювали в секторі «північний схід – південний схід» зв'язок підтримувався телеграфічно, і за допомогою кур'єрів. Два стрільці - кур'єри, які йшли зі Старого Села до штабу Начальної команди взимку 1918р., потрапили в засідку під Бібркою і загинули від куль польських боївкарів. Їх поховали в одній могилі на міському цвинтарі. Оскільки прізвища їх були невідомі, то на хресті – пам'ятнику написали «С. (Стрільці УГА). 1918р.». Так у Бібрці появилася перша братська могила невідомих українських патріотів.

З липня 1919р. Галичина була окупована Польшею, а з 1923р. вона стала, згідно з рішенням послів Антанти, інтегральною частиною II Речі Посполитої. Польща на різних етапах окупаційної присутності намагалася денационалізувати українців – галичан, припиняла їх національну гідність, проводила мовну дискримінацію. Зрозуміло, що українці Галичини та західної Волині чинили опір, боролися легальними і нелегальними способами.

Однією із форм шовіністичної нерозумної ненависті до українців у Галичині, польська влада застосувала

мерзенні способи витравлювання національної пам'яті «русінуф» - руйнуванням могил українських героїв.

Факт ушанування героїв та їхніх могил започаткувала молодіжна націоналістична організація СУНМ у 1928р. з нагоди річниці пам'яті героїв Крут. З цього часу цей рух поширюється по всій Галичині. Активним виявом культу героїзму було влаштування зеленосвятковими маніфестаційними походами на могили героїв, стрільців УГА, полеглих у боротьбі за волю України. Польські займанці, мабуть, знали постулат одного із німецьких філософів про те, що воскресають там, де є могили. Тому взяли їх руйнувати. У газеті «Сурма» за травень 1930р. у рубриці «Ляцькі варвари» подано такі факти: «У Поморянах, повіт Зборів, ляхи на самі Великодні свята поламали на стрілецьких могилах хрести, поздирали написи та порозкидали могили...»; «У Козовій, повіт Бережани, дня 5 травня ляхи порозкидали впорядковані стрілецькі могили, поломили березовий хрест, а терновий вінець здерли з хреста». У «Сурмі» за вересень 1930р. читаємо: «У Плетеничах, повіт Перемишляни, селянин Іван Баран упорядкував чотири могили стрільців УГА і поставив на них дубовий хрест. Поліція покарала за те Барана та шість хлопців, що помагали справляти могили, грошовими карами, а староство наказало викопати хрест і розкопати могили». Такі злочини акцій щодо стрілецьких та інших могил героїв «Сурма» наводить безліч (див. Петро Мірчук Нарис історії ОУН I том. Мюнхен – Лондон – Нью – Йорк, 1968, с.131-132).

У Бібрці перша могила також була сплюндрована. Про дальшу долю бібрської могили розповів автору цих рядків п.Євген Черкас 1928-2015рр., учасник національно-визвольної боротьби 40-50рр. ХХст.

Після зруйнування першої могили пройшов певний час, шовіністичне шумовиння трохи вгамувалось, до цієї справи руйнування могил втручався Ватикан на прохання митрополита Андрея, про це говорили і в Лізі Націй.

Нині існуюча могила невідомих стрільців УГА була споруджена бібрськими мулярами як прояв національної свідомості та патріотизму. На початку 30-х рр. ХХ ст. у її появі брав участь і батько Євгена Черкаса Стефан. Герої не вмирають доти, допоки їх пам'ятають, доглядають могили, зберігають про них пам'ять і передають від покоління до покоління цю інформацію відкрито чи, в певних умовах, пошепки. Від цього пам'ять не маліє. Слава Україні та слава її Героям.

Т.Шах, історик – краєзнавець, заслужений вчитель України

ЦЕНТР НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ ІНФОРМУЄ

У відділенні соціальної допомоги вдома проводиться щоденна інформація серед соціальних робітників та підопічних закладу щодо основних симптомів коронавірусної інфекції і порядку здійснення профілактичних заходів у випадку виявлення хворих із підозрою на недугу. Організовано регулярне прибирання адміністративного приміщення і дезінфекція антисептичними засобами.

В період встановлення особливого режиму роботи у комунальному закладі "Центр надання соціальних послуг" Бібської міської ради соціальні робітники систематично (згідно зі встановленим графіком) відвідували громадян похилого віку, а також проводили бесіди та консультації у телефонному режимі та надавали соціальні послуги догляду вдома в обсягах, визначених Державним стандартом, а саме: придбання та доставка продовольчих товарів,

медикаментів, доставка води, дров, оплата комунальних послуг, виклик сімейного лікаря, постійне вологе прибирання, прання білизни, одягу та інше.

Фахівець із соціальної роботи Горбаль Богдана Богданівна з 12.03.2020 р. до 14.05.2020 р. виявила двадцять три сім'ї, які перебувають у складних життєвих обставинах, складено Акти оцінки потреб сім'ї. Здійснено виїзд до громадян, де відбулося домашнє насильство, та надано базові соціальні послуги.

На підставі рішення комісії з питань захисту прав дитини Бібської міської ради № 5 від 29 квітня 2020 року "Про розгляд матеріалів, надісланих службою у справах дітей" буде здійснено соціальний супровід сім'ї А. Малолітню дитину з матір'ю скеровано в притулок "Дім життя" для проходження реабілітації.

Напередодні Великодніх свят віддано самотніх осіб похилого віку,

які перебувають у складних життєвих обставинах, завдяки благодійникам роздано продуктивні набори. Також були забезпечені продуктами сім'ї, які звернулися на "гарячу лінію" із проханням про матеріальну допомогу.

Відповідно до розпорядження Бібського міського голови №123 від 24 квітня 2020 року "Про утворення міжвідомчої робочої групи" здійснено візит до сімей, де діти перебували в інтернатних закладах і на час карантину повернулися додому.

Працівники КЗ "Центру надання соціальних послуг" беруть активну участь у веб-семінарах за програмами "Громада для сім'ї", "Створення соціальних послуг в ОТГ", "Підвищення компетентності громад для розвитку соціальних послуг", "З питань розробки стратегії Бібської громади".

*Директор КЗ "ЦНСП"
Світлана Пономарьова*

СЕРГІЙ ДЗЯДИК: МЕДИКИ СЬОГОДНІ - НА ПЕРЕДОВІЙ! ДЕ ОБІЦЯНІ КОШТИ ?

В Україні жахлива статистика захворюваності медиків на коронавірусну хворобу. Понад 20% з усіх, в кого діагностований COVID-19, – лікарі.

Такого співвідношення медиків до загальної кількості інфікованих немає в жодній іншій країні. Чому так? Тому що медики вийшли на боротьбу з інфекційним захворюванням повністю незахищені. Без масок, без костюмів. Замість того, аби всі зусилля спрямувати на забезпечення захисного обладнання для лікарів, наші маски їдуть в Іспанію. Зараз медикам допомагають всі, і бізнесмени і волонтери, але чомусь не центральна влада, яка в першу чергу повинна дбати про лікарів під час пандемії. Нещодавно у Верховну раду був внесений законопроект від низки депутатів про страхування лікарів. Він передбачав виплату 200 тис. грн медику в разі його захворювання на COVID - 19, але й тут не судилося лікарям отримати підтримку від країни, яку рятують. Адже слуги внесли правки у цей законопроект, вони передбачають, що лікарі звичайно отримують 200 тис. гривень, компенсації в разі захворювання, але, увага! – лише тоді, коли внаслідок коронавірусу в них ви-

явиться інвалідність. Теоретично звичайно таке можливо, але світова практика показує, що таких випадків практично немає, а якщо і є, то їх одиниці. Це просто чергова маніпуляція від монобільшості в парламенті. Тобто, собі – піар та гроші, а медикам - інвалідність. Але й це ще не все. Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль заявив, що з квітня медикам збільшать оплату праці. Також щодо компенсації медикам прокоментував і сам президент:

«Нам ніколи чекати, медики вже працюють на передовій, і оплата їхньої праці має бути відповідною вже зараз, а не через тиждень чи через місяць», – зазначив В. Зеленський. Також міністр охорони здоров'я Максим Степанов в інтерв'ю ТСН, сказав, що зарплата лікаря в Україні має бути не менша 25 тисяч гривень на місяць і що це передбачено законом про державні медичні гарантії. Та знову не судилося, станом на сьогодні обіцяні виплати лікарям отримала тільки Полтавська область. 11 травня прем'єр-міністр Денис Шмигаль пояснив, що надбавки медикам, які працюють з інфікованими коронавірусом, не змогли виплатити через те, що місцева влада керувалась старим

документом Мінсоцполітики від 2003 року. Виявляється у всьому винна місцева влада...

То коли вже наші лікарі отримують підтримку від держави, яку захищають? На своїй сторінці у фейсбук волонтер і голова ЛЖО Народного Руху України Сергій Дзядик прирівняв медика до військового, який рятує Україну:

«Сьогодні ми маємо поставити медика в один ряд із військовим, який рятує країну на передовій. Чому їхні сім'ї мають ризикувати годувальником, якщо держава неналежно оцінює їхній вклад у боротьбу з вірусом?»

Чому за березень й квітень наші медики не отримали 300% обіцяну надбавку? Пане прем'єре, не шукайте собі виправдань. Знайдіть медикам кошти!»

Дійсно, шановна владо, досить обіцяти, пора вже діяти!

Зокрема, волонтер та голова ЛЖО Народного Руху України, Сергій Дзядик, передав НКП "Центр первинної медико-санітарної допомоги Бібської міської ради" та Терапевтичному відділенню Бібської райлікарні, засоби захисту для медиків та ліки першої необхідності.

Підготувала Лісова Ольга

м. Бібрка, 81 220 вул. Торгова 2
e-mail: bibrskivisti@gmail.com

Реєстраційне свідоцтво:
Серія ЛВ № 807/60

Засновник:

Бібська асоціація депутатів першого демократичного скликання
Газета «Бібські Вісті»

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали та змінювати їхню назву.

Рукописи не повертаються

Передрук матеріалів опублікованих у газеті дозволяється лише за письмового погодження редакції.

За зміст і достовірність статей відповідають автори.

Редакція не завжди поділяє позиції авторів.

Тираж: 600.

Друк: самостійно.

ПОШИРЮЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО

<http://www.bibrka-rada.gov.ua/informatsiyi-resursy-mista.html>